

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce **FIEDLER REALITY s.r.o.**, se sídlem v Brně, Plotní 15, IČ 25557441, proti žalovanému **Magistrát města Brna, Odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského náměstí 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení CAMASTRO a.s., se sídlem v Brně, Trnitá 7/24, IČ 27758567, zastoupené Mgr. Ing. Hanou Továrkovou, advokátkou, se sídlem AK v Brně, tř. Kpt. Jaroše 1844/28, v řízení o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru územního a stavebního řízení, ze dne 28.5.2009, č.j. MMB/0119506/2009, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2.000,- Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2009, č.j. MMB/0119506/2009, a jemu předcházejícímu územnímu rozhodnutí č. 205 Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, Odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu, ze dne 27.3.2009, č.j. 080114098/ŠKAR/STU/005. Navrhuje, aby soud tato rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil názor, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, které mu přísluší, a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Nejprve namítl, že žalovaný a správní orgán 1. stupně měli postavení žalobce coby účastníka územního řízení respektovat po celou dobu územního řízení. Dále namítl, že měl-li správní orgán 1. stupně následně za prokázané, že žalobci účastenství nesvědčí, a hodlal-li jej dodatečně postavení účastníka zbavit, měl tak učinit formou usnesení (individuálním správním aktem), nikoli neformálním písemným oznámením, což měl žalovaný svým rozhodnutím změnit. Současně namítl, že o občanskoprávní námitce (určení žalobcem tvrzených práv ke stavbě) nebyli správní orgán 1. stupně, ani žalovaný kompetentní si učinit vlastní závěr ani ji posuzovat jakožto předběžnou otázku, neboť rozhodování o vlastnických právech spadá do výlučné pravomoci soudu. Závěrem namítl, že správní orgán 1. stupně, resp. žalovaný měl územní řízení přerušit do doby pravomocného rozhodnutí soudu v probíhající žalobě o určení vlastnických práv ke stavbě a teprve na podkladě takového soudního rozhodnutí měl následně posoudit otázku účastenství žalobce v územním řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce svou žalobu, stejně jako odvolání podané proti vydanému územnímu rozhodnutí, opírá o nesprávnou domněnku, že mu náleželo postavení účastníka územního řízení splňujícího kritéria daná ustanovením § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon – dále jen „StavZ“) z titulu jiných věcných práv ke stavbě v Brně, Plotní 15 a pozemku p.č. 729 k.ú. Trnitá, jichž se požadovaný záměr týká. Za jiná věcná práva ke stavbě a pozemku přitom žalobce považuje zabudování systémů (zabezpečovacího, bezpečnostního a trezoru) do objektu. K problematice účastenství žalobce v územním řízení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-118, publikovaný pod č. 825/2006 Sb. NSS, z něhož vycházel při rozhodování o odvolání žalobce ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „spr.ř.“). Dále poukázal na skutečnost, že požadavky, které uplatňoval žalobce v územním řízení, neodpovídaly charakteru předběžné otázky, pro kterou by mělo být řízení podle ustanovení § 64 spr.ř. přerušeno. Stavební úřad I. stupně vydal územní rozhodnutí, kterým navrhovanou stavbu „Polyfunkčního objektu DORN, ulice Dornych, Brno“ umístil, nerozhodoval však o stavebním povolení, ani o odstranění stavby. Závěrem zdůraznil, že z uvedeného je patrné, že správní orgán 1. stupně, stejně jako správní orgán odvolací, vycházel při svém rozhodování z právní úpravy a podkladů platných v době vydání svých rozhodnutí, žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhl, aby byla soudem zamítnuta.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující ve věci relevantní skutečnosti.

Ze sdělení správního orgánu 1. stupně ze dne 11.3.2009, č.j. 080114098/ŠKAR/STU/004, k žádosti žalobce o přiznání postavení účastníka územního řízení ve věci umístění stavby nazvané „Polyfunkční objekt DORN, ulice Dornych Brno“ mezi ulicemi Dornych a Plotní na pozemcích par. čís. 724/1, 725/1, 727, 728/1, 729, 730, 734 k.ú. Trnitá, obec Brno, vyplývá, že správní orgán 1. stupně informoval žalobce o tom, že mu podle ustanovení § 85 odst. 3 StavZ postavení účastníka územního řízení nepřísluší.

Na podnět žalobce ze dne 31.3.2009 k prošetření postupu správního orgánu 1. stupně proti nepřiznání postavení účastníka územního řízení reagoval žalovaný sdělením ze dne 20.4.2009, č.j. MMB/0074894/2009, v tom smyslu, že správní orgán 1. stupně nemohl postupovat jiným způsobem.

Územním rozhodnutím č. 205 správního orgánu 1. stupně ze dne 27.3.2009, č.j. 080114098/ŠKAR/STU/005 bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „Polyfunkční objekt DORN, ulice Dornych Brno“, k účastenství žalobce z odůvodnění tohoto rozhodnutí na str. 18 vyplývá: „*V průběhu zahájeného územního řízení požádala společnost FIEDLER REALITY s.r.o., Plotní 15, 602 00 Brno, nájemce nebytových prostorů v objektu Plotní 15, o přiznání postavení účastníka v územním řízení. Na základě ustanovení § 85 odst. 3 stavebního zákona účastníkem územního řízení nejsou nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků, což bylo společnosti FIEDLER REALITY s.r.o., sděleno písemně dne 11.3.2009 č.j. 080114098/ŠKAR/STU/004. Proto se stavební úřad námitkami společnosti FIEDLER REALITY s.r.o. nezabýval a nerozhodoval o nich.*“ Na úřední desce Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, bylo toto územní rozhodnutí oznámeno veřejnou vyhláškou dne 6.4.2009.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému územnímu rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28.5.2009, č.j. MMB/0119506/2009, tak, že podle ustanovení § 92 odst. 1 spr. ř. odvolání žalobce jako nepřípustné zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zdůraznil, že přezkoumávané rozhodnutí již nabylo právní moci.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

K žalobcem namítané nezákonnosti rozhodnutí žalovaného si soud nejprve dovoluje připomenout rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s.ř.s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřekoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“

Soud se ztotožňuje s námitkou žalobce ohledně nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, neboť v územním řízení došlo k podstatné vadě řízení, neboť správní orgán 1. stupně nerozhodl o účastenství žalobce v tomto řízení formou usnesení vydaným podle ustanovení § 28 odst. 1 spr. ř.

Podle ustanovení § 192 StavZ na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 28 odst. 1 spr.ř. za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle ustanovení § 76 odst. 1 spr.ř. v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením.

Podle ustanovení § 76 odst. 5 spr.ř. proti usnesení se může odvolat účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek. Proti usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a proti usnesení, o němž to stanoví zákon, se nelze odvolat.

Názor žalovaného na rozhodnutí o účastenství žalobce a jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-118, publikovaný pod č. 825/206 Sb. NSS, by byl správný, pokud by ve věci bylo postupováno podle starého správního řádu, tj. podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád – dále jen „spr.ř. 1967“), který neukládal povinnost, aby o účastenství v řízení bylo rozhodnuto samostatným usnesením (viz ustanovení § 14 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 spr. ř. 1967).

V režimu nového správního řádu, je však nezbytné, aby o účastenství žalobce v územním řízení bylo v souladu s ustanovením § 28 odst. 1 spr. ř. rozhodnuto samostatným usnesením, nikoli pouhým sdělením, byť s názorem v něm vysloveným s poukazem na ustanovení § 85 odst. 3 StavZ se soud zcela ztotožňuje a považuje jej

za správný. Ze strany žalovaného, potažmo správního orgánu 1. stupně, došlo k podstatnému procesnímu pochybení, a je tedy třeba, aby o účastenství žalobce v územním řízení bylo řádně rozhodnuto samostatným usnesením. Srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2007, č.j. 3 As 74/2006-61, dostupný na www.nssoud.cz. Případné odvolání žalobce proti tomuto usnesení však ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 spr.ř. nebude mít ve vztahu k územnímu rozhodnutí č. 205 správního orgánu 1. stupně, ze dne 27.3.2009, č.j. 080114098/ŠKAR/STU/005, žádné účinky.

S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a pro předchozí vady řízení bez jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit. Podmínky ke zrušení rozhodnutí správního orgánu 1. stupně shledány nebyly. V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný zavázal správní orgán 1. stupně k vydání rozhodnutí o účastenství žalobce v územním řízení tak, aby bylo postaveno najisto, zda tímto účastníkem je či není.

Pro úplnost pak soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené procesní pochybení, považuje za nadbytečné zabývat se námitkou žalobce, že žalovaný i správní orgán 1. stupně měli respektovat postavení žalobce coby účastníka územního řízení po celou dobu územního řízení. Není totiž možné vytvořit konstrukci, že pokud s někým bylo jako s účastníkem ve správním řízení jednáno, účastníkem zůstane navždy, i když se zjistí a posléze rozhodne, že účastníkem není. Stejný názor zastává soud i ve vztahu k námitkám žalobce týkajících se určovací žaloby vedené u Městského soudu v Brně pod č.j. 33 C 52/2009 a přerušení územního řízení do pravomocného rozhodnutí soudu o této určovací žalobě. Žalobce je toliko nájemcem nebytových prostor a z tohoto titulu mu účastenství ve věci územního řízení nesvědčí. Správní orgán 1. stupně v tomto směru postupoval správně, pokud si sám učinil úsudek ve věci žalobcem tvrzených věcných práv ke stavbě a vydal územní rozhodnutí. Rovněž podání žaloby u soudu v občanském soudním řízení nezakládá nezbytnou nutnost správních orgánů územní řízení ve věci přerušit do pravomocného rozhodnutí soudu, neboť ani výsledek tohoto soudního sporu totiž nemůže založit účastenství žalobce v územním řízení.

V dalším řízení je žalovaný v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. V novém rozhodnutí bude proto dbát, aby o účastenství žalobce v územním řízení bylo spolehlivě rozhodnuto formou usnesení.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen

zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2.000,- Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5, věta první, s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě je z obsahu spisu zřejmé, že osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil, tudíž jí žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 24. srpna 2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu